

Magus Ozī

Ōlim nūbes mīrābilis movēbātur ad prædiolum Kansicum, ubi Dōrothea cum avunculō māterterāque habitābat.

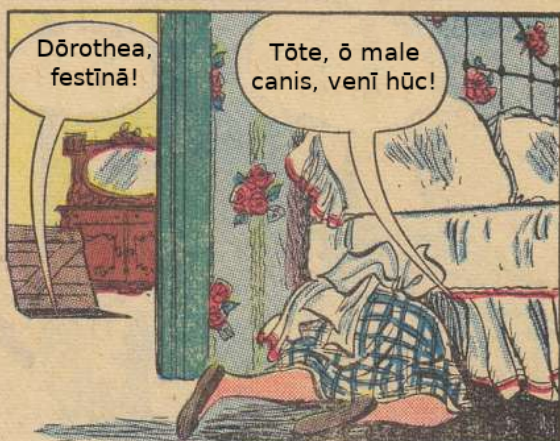
Dorotheā autem, sedēns in gradū jānuæ cum catellō Tōtō, nūbem gemitumque ejus mīrābātur.

Tunc avunculus Henrīcus domum currēns præteriit, ad māterteram Emmam in metū clāmāns! Dōrothea autem nōscere volēbat dē turbine quantum valēret.

Mātertera Emma, ōstiolō subterrānei apertō, dēscendēbat vōce tremebundā clāmāns.

Sed et Tōtellus cōsternātus saluit ex Dōrotheæ brāchiīs. Quæ ut caperet eum sub lectum rēpēbat.

DELL COMICS ARE GOOD COMICS

Subitō pavīmentum hūc illūc agitābātur. Pulvis
vērō per ōstiolum in medium effervēscēbat.
Dōrothea ideō sternuit.

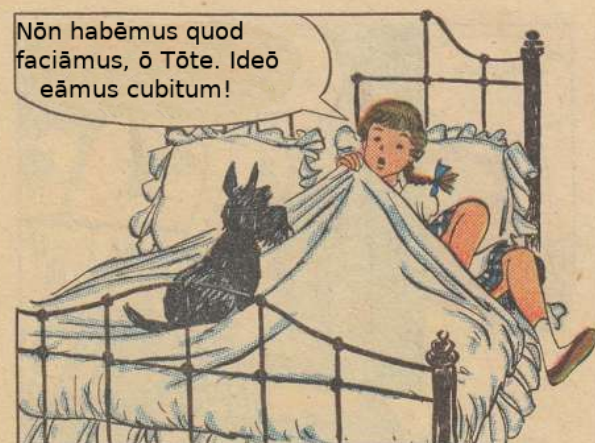
Domus autem lentē circumagēbātur, turbine
eam tollente in cælum super horrea
avunculumque Henrīcum!

Tōtus autem, in ōstiolum apertum quōdam-
modo lāpsus, nōn multum dēcidit, quia gravis
turbinis āēr eum retinēbat.

Cum Dōrothea ōstiolum occlūsisset, sævōrum
fragor ventōrum dēminūtus est, habitatiō
autem facta est obscurā.

Tempore autem trānseunte, nūlla fiēbat
conversio mīrī crepusculī domūsque in
summō turbine lēniter pendentis.

Dōrothea, omnīnō nesciēns quamdiū
dormīssset, sonitū vērō expergēfacta est,
tanquam domus in terram dēcidisset.

Ō! Istud nōn est
Kansia.

[Latrō.]

Deinde Dōrothea ad jānuam cucurrit.
Foris vērō erat pulchritūdine terra mīra,
tam autem aliēna ut Dōrothea animam
continuerit.

Tē salūtō, ō Dōrothea, quē
in regiōnem Homunciōnum,
terram Ozī, vēnistis!

Ubi terrārum?

Dōrotheaque ēgressa vīdit fēstīvōs
homunculōs trēs, quī ad eam benevolē
arridentēs accēdēbant.

Tū quis es, ō
domina? Et
quōmodo scīs
nōmen meum?

Sciō quia sāga
sum, bona sāga
septentrīonis.

Vetula autem nārrāvit quattuor sāgās in terrā
Ozī fuisse, bīnās bonās, bīnās malās.

Nunc autem ūna mala
sāga relicta est. Tū enim
alteram interfēcistī!

Minimē
ego!

Dōrothea autem, bonæ sāgæ sermōne
commōta, obtestāta est sē nec ūllum umquam
interfēcisse nec umquam velle.

Ēsto, tua domus cum in terram
dēscendit interfēcit eam. Illī enim
sunt pedēs malæ sāgæ orientis.

Et magis commōta est cum conversa duās
soleās argenteās ē sub domō exstantēs vīdisset.

Dōrotheaque, subitō patriæ dēsideriō capta, ēructāvit quod primum in mentem sibi vēnit.

Et bona sāga, petasō super nāsum versō, nārrāvit ipsam quidem potestāte extrā terram Ozī carēre, ...

... sī quis autem Dōrotheam in Kansiam remittere posset, eum esse magum Ozī, sī vērō vellet.

Certē quidem via lateribus flāvīs strāta Dōrotheam fefellit dum bona sāga septentrionis illam huic mōnstrāvit.

Cito autem incumbēns, bona sāga dedit ōsculum quō Dōrothea per sē ipsam suāviter formīcāret.

Deinde, velut turbo sē volūtāns, bona sāga cito "in tenuem ex oculīs ēvānuit auram" [Verg. A. 9.658]. Quod vērō Dōrothea quōdammodo expectābat.

Dōrothea autem, calceāmentīs argenteīs malæ sǣgæ requisītīs, invēnit ea vacua. Possestrīx enim eorū ārefacta exsufflāta erat.

Dōrotheaque, calceāmentīs argenteīs subligātīs, dēcrēvit ea ad longum iter faciendum meliōra esse suīs veteribūs contrītīs.

Cumque ambulāvisset mīlle passuum sīve longius, audīvit vōcem lēnem vocantem eam. Oculīs ideō allātīs vīdit terriculum.

Dōrothea igitur, cibō in cistam collēctō, pulcherrimam cæruleīs albīsque quadrātīs vestem gerēns, profecta est.

Terriculum autem ait sē multō melius habēre, sī Dōrothea auferret hastam eum sustinentem.

Prīmum quidem Dōrothea, cum vīdisset terriculum ērēctum loquēnsque, ita mīrāta est ut modo nōn percēperit quāe ab eō dīcerentur.

Terriculum autem ēnārrāvit sē numquam ūllam rem cognitūrum esse, nisi invēnisset cerebrum quoddam vērum in caput suum īnserendum.

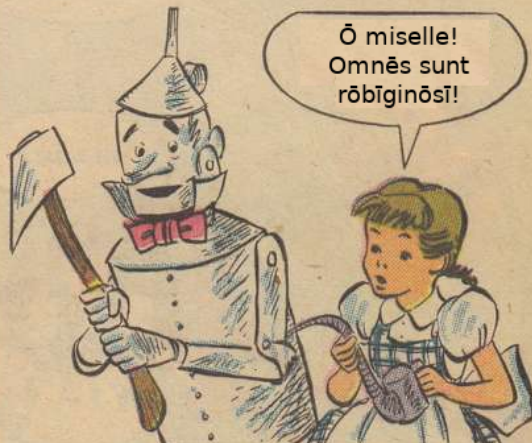
Subitō autem Dōrothea cōgītāvit rem mīram: forsan enim Magum Ozī datūrum terriculō cerebrum quoddam vērum.

Terriculum autem, Dōrotheæ cōnsiliō lētātum, gradiēbātur cum eā dōnec gemitus īnsolitus ē silvā exaudītus est.

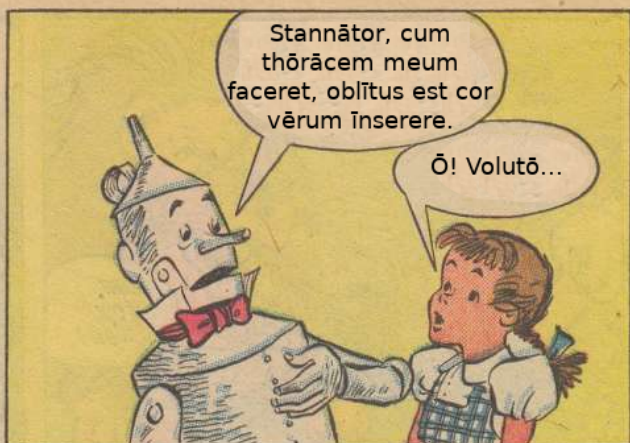
Lignātor stanneus stābat immōtus, prāter māxillārūm, quāe modo nōn movēbantur sed crepitābant.

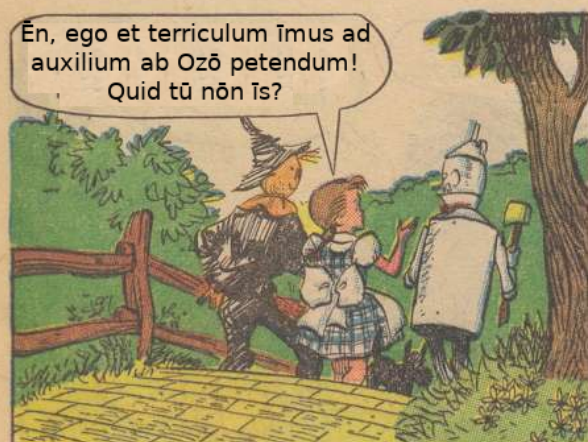
Dōrothea igitur, lignātōris stannei oleāriō quod haud procul jacēbat inventō, ūnxit omnēs articulōs ejus quoad ille potuit eōs bene movēre.

Postquam illa cessāvit, lignātor stanneus saltātiōnem vērō fēcīt, nūllō strīdōre ab ūllō articulō ēmissō, ūnum autem petiit.

Malam enim sāgam, dixit, fēcisse ut ipse iterum atque iterum sē secāret quoad tōtū corpus in stannū mūtātū esset.

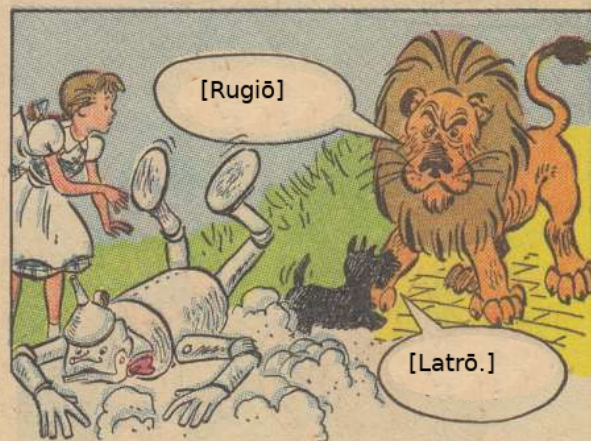
Lignātor stanneus, arbitrātus cōnsilium Dōrotheæ optimum esse, dīxit sē nōn prius amātūrum esse quam cor suscēpisset.

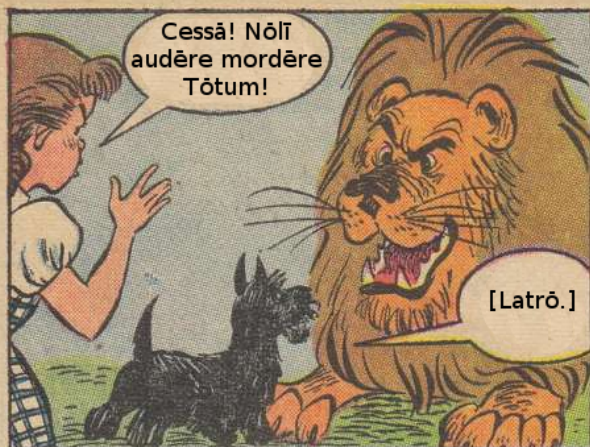
Cum haud procul per silvam perrēxissent, leō magnus terribiliter rugiēns ante eōs exsiluit.

Et leō, pede percutiēns, ēmīsit miserum terriculum! Fēlīciter accīdit nūllū os quod frangī possit terriculō esse!

Deinceps dēmīsit lignātōrem stanneum. Unguēs autem ejus ē stannō lāpsæ nē rāsērent quidem.

Deinde bonus Tôtellus irruit ad eram dēfendendam, leō autem aperuit magnum os quasi morsūrus.

Neque potuit Dōrothea istud tolerāre. Oblīta enim periculī tam gravem alapam leōnī dūxit, ut ipse vidēns astra mīrātus strīdit.

Utinam scīrem ubi sūmerem audāciam quamdam! [Singultō!] Sed nihil prōdest, heu mihi!

Mmm. Forsan magus Ozī!

Et Leō singultāns fassus est sē atrōciter agere tantum ad terrendōs hominēs, sed magis ipsum quam illōs terrērī.

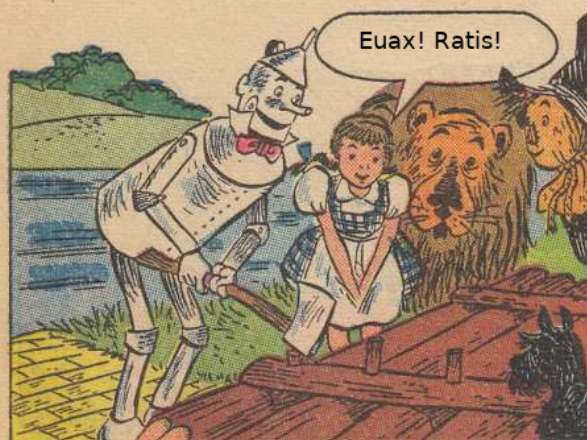
Ideō leō timidus, dētersīs sibi lacrimīs, spērābat. Qui vērō terriculō lignātōrique veniam petīvit, omnēs autem prōcessērunt.

Cumque longum iter fēcissent, pervēnērunt ad fluvium tam lātum et celerem ut omnīs spēs vīsa sit eīs perīvisse.

Sōlum lignātor stanneus nōn vidēbātur gravārī. Sed dēcidēbat altās arborēs quāe secundum flūmen crēscēbant.

Cumque rāmōs amputāssēt atque arborēs in tigna secāssēt, ex ipsīs tantam ratem fēcīt quāe eōs omnēs cēperit.

Ratis autem tantāe magnitūdinis et tantī ponderis erat ut nōn prius eam movēre potuerint quam Dōrothea unā tæniolā caudam leōnis ad eam ligāverit.

Cum lignātor longās hastās secāssēt, ipsīs ratem in medium flūmen quod vēlōciter fluēbat impulērunt.

Illīc autem in perīcula incīdērunt. Vīs enim aquārum tam celeriter eōs secundō flūmine rotābat quāe equus curreret.

Opīnor mihi agendum.
Ō lignātor, sūme
caudam meam!

Quid?
Num vīs?

Leō autem timidus, quasi propter frīgus horrēns,
vōce locūtus est tremulā quam sōlus lignātor
stanneus intellēxit.

Hærēte.
Cōnābor
attrahere vōs!

Ō!

Magisque horrēns, leō ā rate in celerem aquam
dēsilit. Dōrothea autem fortissimum eum
exīstimāvit!

Euge, euge!

Ideō leō validīs ictibus dēnique trāxit ratem ūnā
cum sociīs trāns fretum, vix autem effūgērunt.

Iō, iō, beātum
ego terriculum!

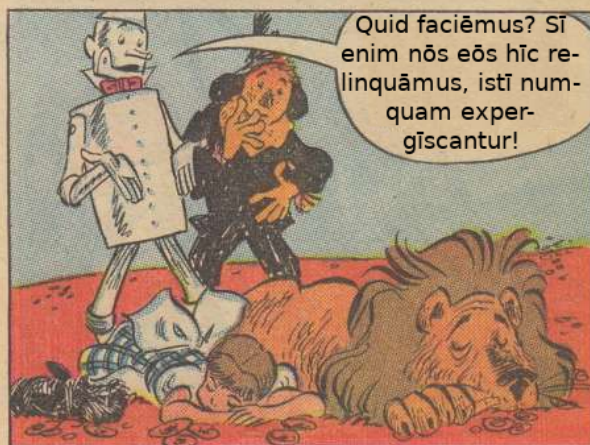
Posteā ambulābant in adversum flūmen
secundum dēnsam magnificīs papāveribus
rīpam, nesciō quotēnōrum jūgerum.

[Ōscitō.] Quam graviter olent
illa papāvera!

[Ōscitō.]

Nēmō quidem ex eīs sciēbat tot papāverum
odōrem somnum adferre posse, mox autem
cognōvērunt.

Quid faciēmus? Sī
enim nōs eōs hīc re-
linquāmus, istī num-
quam exper-
gīscantur!

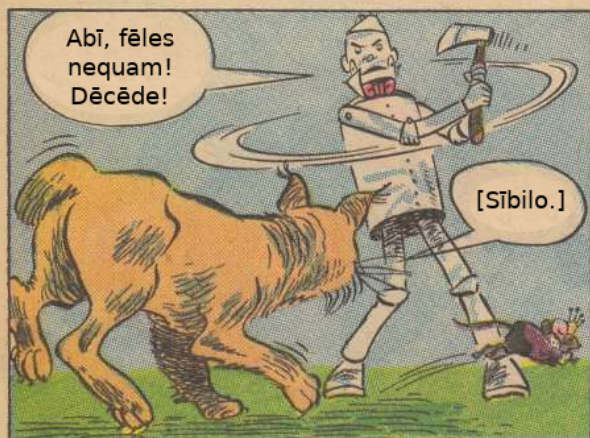
Cum pulmōnibus ad spīrandum carērent, neque
terrículum neque lignātor stanneus infirmātī
sunt, sed dē amīcīs angēbantur.

Ideoque terriculum et lignator stanneus fēcērunt quasi gestātōrium ut Dōrotheam Tōtumque gestārent, sed prō leōne nōn potūērunt facere quicquam.

Dōrothea Tōtusque, cum ā papāveribus āfuisent, experrēctī sunt. Lignātor autem stanneus commōtus indicāvit.

Lignātorque stanneus sīc asciam vibrāns īnsilīvit ut fēlem marem terruerit. Mūs autem rēctā prātercucurrit eum.

Mūsculus autem corōllam in capite habēbat. Dīxitque multōs ē cīvibus suīs prope esse.

Deinde Dōrothea rēgīnæ mūrū nārrāvit amīcū eōrum leōnem timidū moritūrū esse, nisi quam prīmū servārētur.

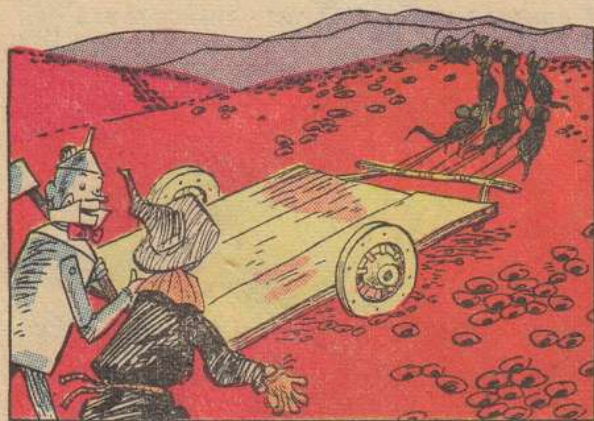
Lignātor autem iussit rēgīnam trādere cīvibus imperiū ut quisque festīnāns longū fūniculū afferret.

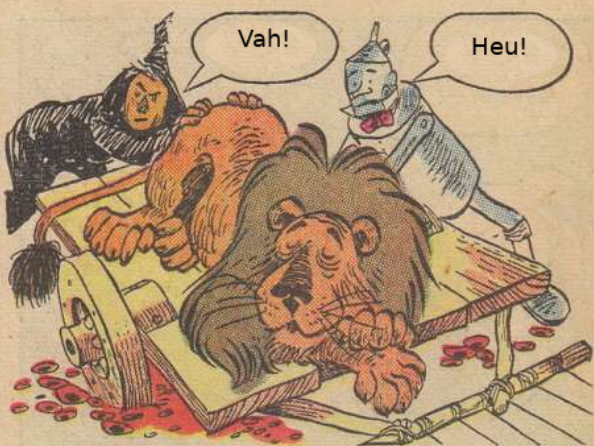
Cum mūrēs ad quærendum fūniculum abissent, lignātor stanneus aliās arborēs dēcīdit atque eās in tigna secāvīt.

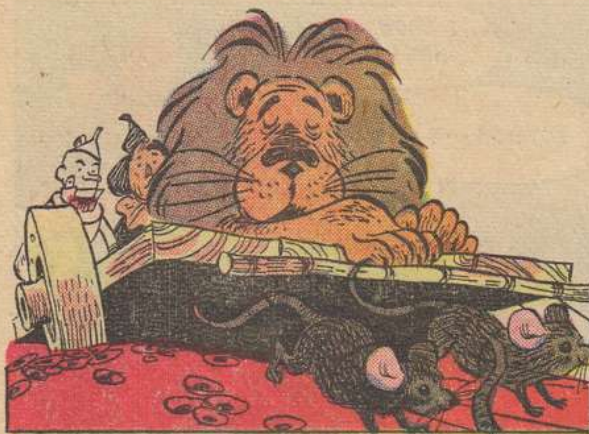
Cum prīmī mūrēs cum fūniculīs redīrent, tum lignātor, tabulīs tībīsque fissīs, plastrum fēcerat.

Cum omnēs mūrēs revertissent, jugō ē fūniculīs factō, plastrum per papāvera ad leōnem dormientem trāxērunt.

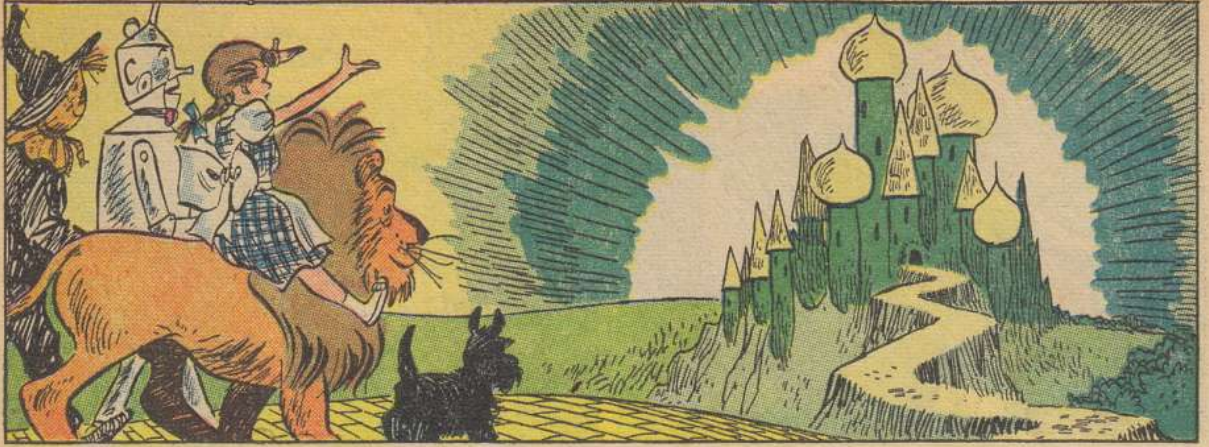
Posteā terriculum lignātorque stanneus cum labōre diū pepulērunt quoad leōnem sustulērunt.

Postrēmō, etsī onus erat grave, mūrēs quidem omnibus vīribus trāxērunt, cēterī autem adjuvērunt ut plastrum in tūtum pellerētur.

Rēgīna autem mūrū Dōrotheæ prōmīsit, sī unquam rursus auxiliū egēret, modo opus esse eam vocāre.

Circā occāsum sōlis, cum iter per strātam viam flāvam facerent, collem ascendērunt ut vīderint jūcundum viridemque splendōrem lūcentem super turrēs.

Et ecce in cōnspectū eōrum nitidissima et pulcherrima Smeragdōpolis!

Cum ad portās vēnissent, coāctī sunt. Dōrothea autem dīxit eōs Ozum magnum vidēre velle.

Ideō ē viride juxtā sē arcā portīs cūstōs pār oculārium ūnīcuique sociōrum sūmit.

Erant vērō oculāria quāe fibulīs adfigēbantur omnimoda, per quāe omnia erant viridia vīsū.

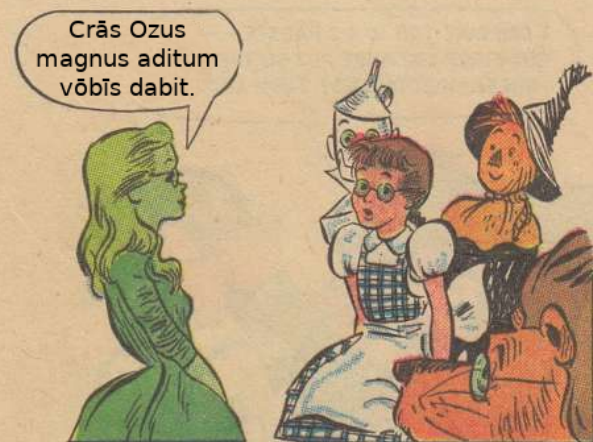
Dōrotheā amīcīsque ejus per vīcōs gradientibus, etiam faciēs Smeragdopolītānōrum erant viridia vīsū.

Cum ad rēgiam pervēnissent, mīles dīxit sē eōrum nūntium acceptūrum esse. Nam Ozum magnum occupātissimum esse.

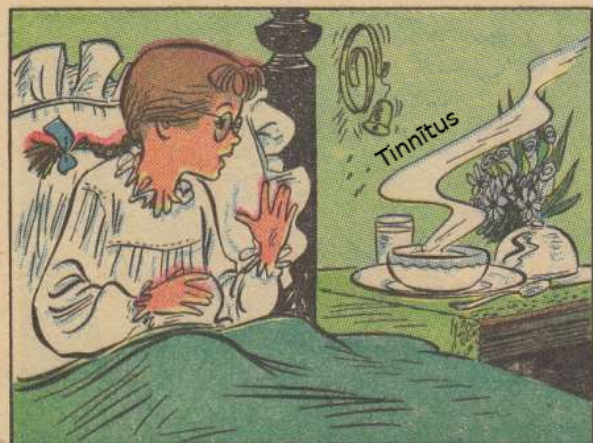
Deinde mīles, cum eōs peditergio viridī pedēs tergere coēgisset, ad ātrium viride ōrnātum dūxit.

Quī brevī tempore rediit ūnā cum virgine bellā viride indūtā, quæ dīxit illōs in rēgiā pernoctāre posse.

Virgō autem Dōrotheam super scālās viridēs addūxit in cubiculum magnum et clārum et viride bene ōrnātum.

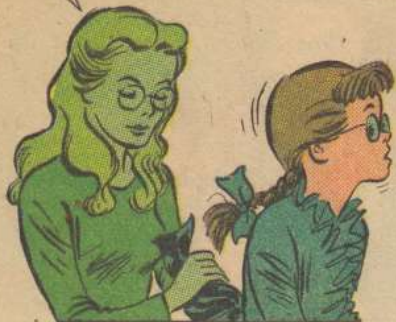
Illā vērō nocte Dōrothea benē quīēvit, māne autem tintinnābulum eam excitāvit ut mēnsulam cum jentāculō apud lectum appārere vīderit.

Et cum Dōrothea suāviter jentāasset, vestem sēricam, viridem decōramque, quæ ē sellā suspendēbātur, induit. Deinde ōstium apertum est.

Ecce, in tempore!

Sonitus

Dum virgō vinculum Dōrotheæ perficit, discus æreus signum resonāvit, quod Ozus ad audiendam Dōrotheam prōptus esset.

Quæ inducta est in aulam immēnsam, lūcem viridem lenemque lūcentem atque olentem odōrem suāvissimum.

Ego sum Ozus!
Unde calceāmenta
argentea aspor-
tāstī?

Dum Dōrothea ad maximī corporis hominem viride in soliō sedentem lentē prōcēdit, ille clārā jūcundāque vōce loquēbātur.

Calceāmenta
erant...

Lēniter vērō Dōrothea nārrāvit quōmodo ipsa calceāmenta suscēpisset, bona autem sāga septentrionis ōsulō eam cūstōdīssēt.

Amābō tē, ō magne
Oze, nōnne potes mē
in Kansiam
remittere?

Possum,
sed...

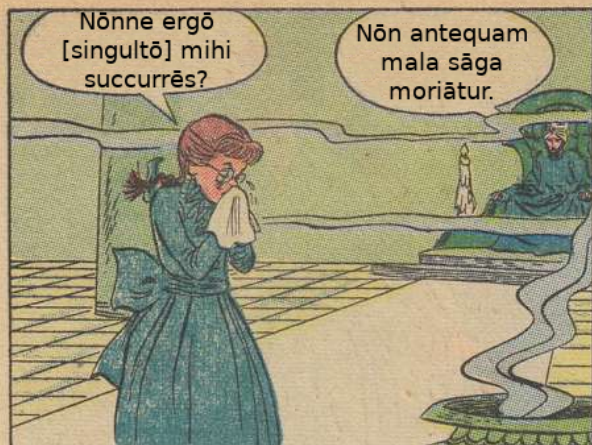
Ozus autem graviter loquēns respondit, antequam ipse succursūrus esset, opus esse malam sāgam occidentis ā Dōrotheā interficī.

Nēquāquam! Nōlō
interficere quemquam!

Quod dīxī,
dīxī!

Dōrothea quidem, animō commōta, indicābat alteram malam sāgam cāsū mortuam esse! Ozus autem nōn auscultābat.

Nōne ergō
[singultō] mihi
succurrēs?

Nōn antequam
mala sāga
moriātur.

Et Dōrothea ex aulā ēgrediēns nōn potuit
lacrīmās continēre! Sē enim, ait, scientem nōn
occīsūram quemquam, etiāsi numquam in
Kansiam reversūra esset.

Succurritne
Ozus alicui
vestrum?

Mini-
mē!

Deinceps, cum Dōrothea ad amīcōs rediisset,
statim cognōvit necessāriō et eōs optātīs ab
Ozō excidissee.

Ūnīcuique nostrum
idem dīxit!

Leō autem īrāscēbātur et stomachābātur quia
Ozus, quod ipse formīdāret, id ut facerent
postulāset.

Atquī ūnum
faciendum!

Et sīc sē audāciā indigēre, dīxit, ut sōlus itūrus, sī
opus esset, et malam sāgam perditūrus esset.

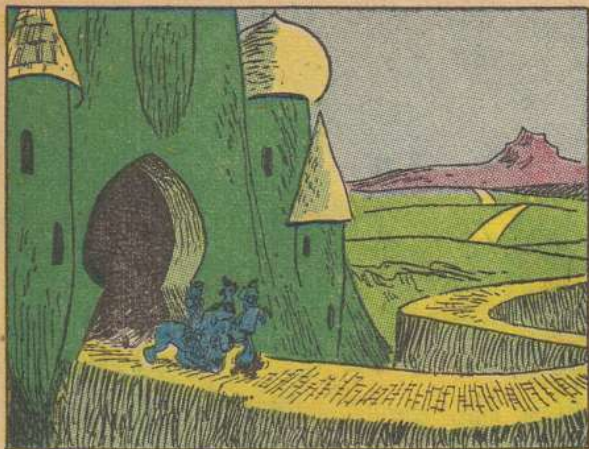
Deest mihi cor, ut et
sāgam malam occīdam,
sed..

Lignātor quidem stanneus ait sē itūrum esse,
terrificulum autem negāvit sibi cerebrum esse ut
melius cōsiliū caperet.

Ūnā ergō
omnēs
ībimus!

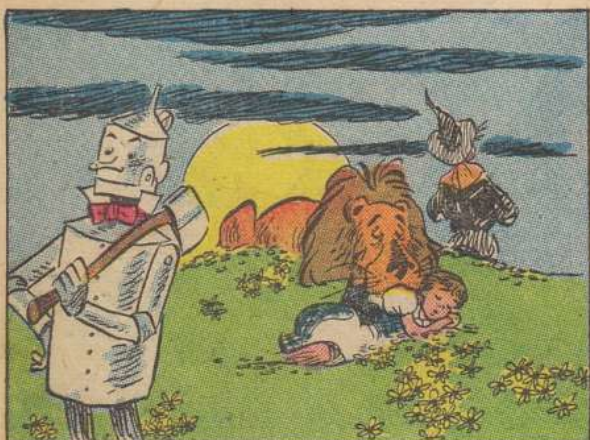
Dōrothea autem, quæ sē ab amīcīs relinqūī nōn
sustinēbat, cōnsēnsit dīcēns forsan malam
sāgam extrēmā ætāte moritūram esse vel
nesciō quōmodo.

Cum viam ad malam sãgam talem esse comperissent ut in occãsum pedẽs ãrent, Dõrothea amĩcique profecti sunt.

Cum autem tõtõ tempore põmerĩdiãnõ in occãsum sõlis per campõs ãnfinĩtõs flõribusque õrnãtõs prõcessissent, valdẽ fatĩgãti sunt.

Postrẽmõ Dõrothea et Tõtus et leõ timidus dẽcumbẽbant ut quiẽti sã trãderent, terriculum autem lignãtorque stanneus somnõ nõn indigẽbant.

Mala vẽrõ sãga occidentis lusca erat, oculus autem ejus, potentis grãtiã telescopiĩ, cõnspectum longissimẽ ferẽbat.

Quẽ, cum Dõrotheam sociõsque ejus ẽ longinquõ vĩdisset, trãta, fistulam magicam et argenteam quẽ ã collõ suõ pendẽbat ãnflãvit.

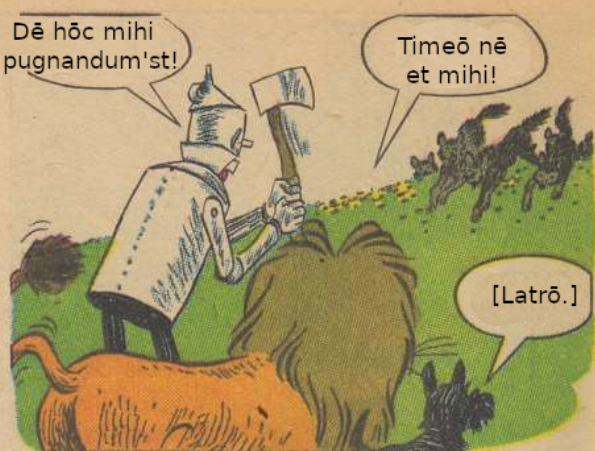

Cum fistula argentea sonum ẽdidisset, lupi magni et ferĩ cursũ pervẽnẽrunt ut malẽ sãgã obœdĩrent.

Dōrothea, expergī-
scere! Expergīscere,
ō leō!

Lignātor stanneus prīmus lupōs vīdit, terriculum
autem, Dōrotheam leōnemque timidum
excitāvit, quod haud facile fuit.

Dē hōc mihi
pugnandum'st!

Timeō nē
et mihi!

[Latrō.]

Cum leō timidus ferās in eōs incurrentēs
vīdisset, contremiscēbat quidem τōtō corpore,
sēdulō autem fēcit ut fortiter sē gereret.

Illic vērō lupī circumdedērunt eōs. Lignātor singulīs ictibus ūnum dēiciēbat, leō autem et melius
agēbat.

[Sībilō, sībilō]

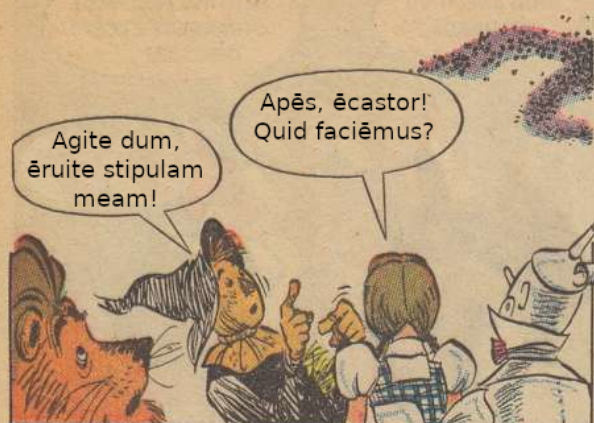
Mala autem sāga, cum lupōs fugientēs vīdisset,
incēpit furere et, fistulā magicā sublātā, bis
īnflāvit.

Āvolāte et
pungite
peregrīnōs
illōs!

[Bombus,
bombus.]
Quid cupis?

Statim apium magnārum nigrārūque exāmen
appāruit. Mala autem sāga sīc īrāta erat ut
mandāta eīs dare modo nōn posset.

Gravis apium bombus Dōrotheam magis terrēbat quam potuērunt lupī, terriculum autem sciēbat quid faciendum esset.

Quod vērō cito manum intrō extendēns ēruit stipulam sufficientem Dōrotheæ et aliīs tegendīs, lignātor autem apēs inlūdēbat.

Cum nihil aliud in quod impetum facerent vīdissent, omnēs apēs in corpus lignātōris stanneum, nūllō læsō, aculeōs retudērunt.

Deinde āvolāvērunt, nē potentēs umquam ūllum iterum pungere! Ex autem sub stipulā exiērunt Dōrothea et Leō et Tōtus.

Grātiās autem habēns Dōrothea adjūvāvit ut terriculum confercīrētur, dīcēns illud cerebrō egēns prūdētius sē omnibus esse.

Attamen mala sāga haud dēsistēbat. Et, tiārā magicā imposītā, sīmiās volātilēs in auxilium vocāvit.

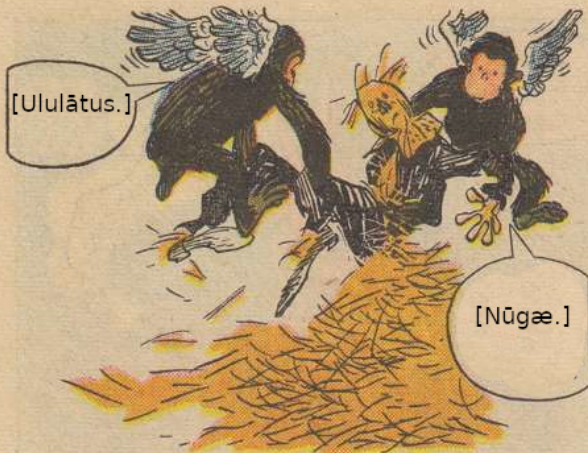
Ē cælō autem audītī sunt nūgæ strīdorque
ālārū multārū. Nam sīmiæ volātilēs tiāræ
magicæ obœdiēbant.

Mala autem sāga jussit sīmiās volātilēs leōnem
innoxium in castellum ejus afferre ut in
servitūtem addūcerētur.

Sīmiæ autem, celeriorēs avibus vel apibus, cum
super Dōrotheam amīcōsque ejus dēscendissent,
et lignātōrem et terriculum rapuērunt.

Mox vērō terriculī tōmentum dē cælō
dēferēbātur, nūllō relictō prāter vestīmenta
ejus dēteriōra et obsolēta.

Duæ quidem ē sīmiīs dēmīserunt lignātōrem
stanneum in petrōsa, quī ibi sīc incīsus et
īnflexus est ut nōn potuerit movērī.

Omnis grex animāliū quīdam leōnem timidum alligātum etsī terribiliter rugientem abstulērunt.

Cum autem sīmiarū volātīliū dūx ōsculum bonæ sīgæ septentrionis in Dōrotheæ fronte vīdisset, substitit.

Ōsculum autem bonæ sīgæ, quamquam Dōrotheam ab ipsō malō cūstodiēbat, nōn prohibēbat sīmiās eam auferre.

Quæ, eā Tōtōque in castellī gradūs cautē dēpositis, ēvolāvērunt. Dōrothea autem in animum indūxit nē vetulam sīgā timēret.

Mala sīga jussit Dōrotheam, aquā haustā, abstergēre pavīmentum culīnæ. Dōrotheæ autem optimum vīsum est obēdīre.

Cum Dōrothea ad puteum ēgressa esset, sīga ōbicem ferreum in līmine posuit quō puella supplantārētur.

Etenim Dōrothea supplantāta est, cum ōbex ferreus magicus atque suīs oculīs invīsibilis esset. Nōn cecidit autem.

Tam turpiter sonābat vōx malæ sǣgæ, tam apertē erat eī in animō calceāmentum argenteum tenēre, ut Dōrothea Trāta sit.

Hæ citō jēcī tōtam ē situlā aquam in sǣgam, illa exclāmans mirābilī modō correpta est.

Nam ante Dōrotheæ oculōs, mala sǣga liqueffēbat et per solum diffundēbātur, similis sacccharō quandō imbrēs sunt.

Mox vērō quod reliquum est mālæ sǣgæ occīdentis erat lacūna! Quam Dōrothea pūrgātūra erat, cum rugītum audīvit.

Cum vëlōciter in cohortem circummūnītam exīssset et leōnem invēnisset, līberāvit eum, quia nūlla mala sǣga erat quæ eam dētīnēret.

Cum Dōrothea leōnem dīmīssisset, tum multī ē flāvīs Cōnīvolīs, in quibus mala sāga dominārī dēsierat, summissīs capitibus, cōram illā stābant.

Cōnfestim Dōrothea Cōnīvolīs dīxit sē discrucīārī ob fortem lignātōrem stanneum et fidēle terriculum!

Ideō Cōnīvolī tempus nōn āmīsere sed, in explōrātōrum turmās dīvīsī, pollicitī sunt sē et terriculum et lignātōrem stanneum prō eā inventūrōs esse.

Quī, cum lignātōrem stanneum ipsā diē invēnissent, Dōrotheæ dīxērunt fabrōs stanneōs suōs illum renovāre posse.

Et ante vesperum terriculum magnificē ingressus nārrāvit quōmodo id in arbore invēnissent et stipulā mundā pūrāque farsissent.

Cum nihil Dōrotheam amīcōsque ejus in castrō retinēret, ea cibum in cistam collēgit. Deinde...

Intrā magicam sāgæ tiāram lēgit quōmodo eā ūtēns sīmiās volātilēs vocāret quī facerent quaecumque ipsa petīssset.

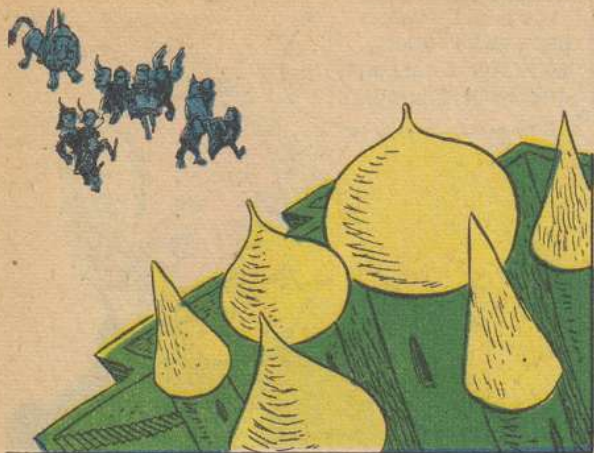
Tum sibi persuāsa sē id ad litteram memoriæ mandāsse, tiārā sibi impositā, supplōsit et verba reddidit.

Sine morā sīmiæ volātilēs appāruērunt! Dōrothea autem eīs imperāvit ut sē amīcōsque suōs ad aulam magī Ozī rēctā veherent.

Amīcī autem Dōrotheæ, modo quæ fīēbant nōn cognōscētēs, in aēra ūnā cum eā Tōtōque raptī sunt.

Tunc vērō Dōrothea nihil metuēbat! Sīmīæ autem volātilīs, cum Smaragdōpolin pervēnissent, ad rēgiam circuitū dēscendērunt.

Et per fenestram altam in aulam Ozī magnī!

Deinde Dōrothea mīrāns intuēbātur solium vacuum. Nihil enim viridis in aulā erat ut ipsa meminerat.

Cum autem sīmīæ volātilīs āla tegmen dēiēcisset, tunc Dōrothea observāvit homunciōnem calvum quemdam ā tergō stantem.

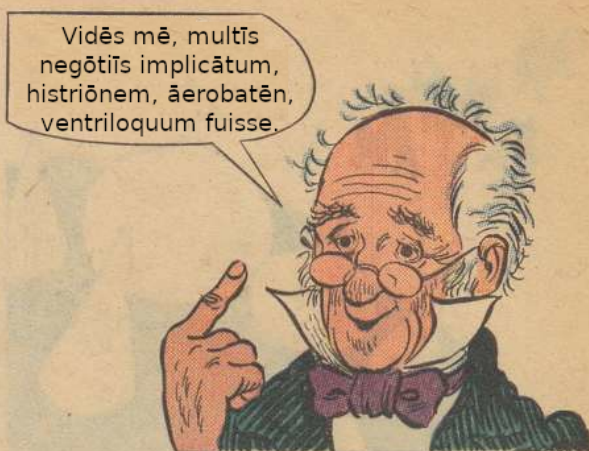

Loquente eō, Dōrothea fidem audītīs modo nōn habēbat. Sīc enim homunciō iste innocuus vidēbātur atque ovī ferē similis.

Enimvērō omnīnō
nōn es terribilis!

Sciō. Tantum
enim simulō!

Vidēs mē, multīs
negōtiīs implicātum,
histrionem, āerobatēn,
ventriloquum fuisse.

Quī dīxit sē vērō magum Ozī esse. Similitūdinem
autem gigantis, ait, artificium esse, sīc etiam
oculāria viridia quæ ab eīs gestārī coēgisset.

Postrēmō dixit sē, cum in āerostātō ascendis-
set, sævō ventō ductum esse ad istam mīram
terram Ozī, ubi hominēs eum magum esse
quidem putārent.

Numquid ergō potes
nōs adjuvāre?

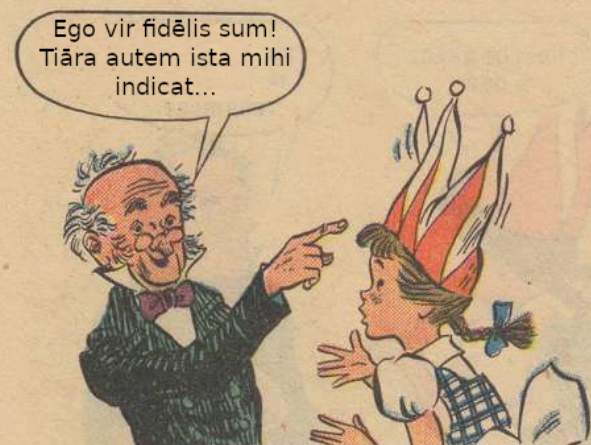
An mihi cor
dare?

An mihi
cerebrum?

An mihi
audāciam
quamdam?

Hem!

Dōrothea quidem, cum Ozum sānē fictum esse vīdisset, spē sīc lāpsa est ut flēret et similiter amīcī
ejus. Ozus autem rīsīt.

Ego vir fidēlis sum!
Tiāra autem ista mihi
indicat...

Bibe et habēbis
audāciam!

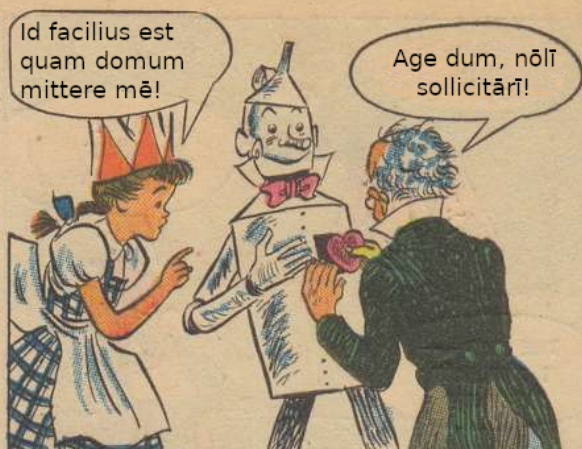
Itane?

Et ait, cum tiāra Dōrotheæ magica malam
sāgam mortuam esse significāret, eōs
omnia, quibus indigērent, ē sē
cōnsecūtūrōs esse.

Prīmum ergō, cum leōnī timidō ampullam
liquidī colōrātī plēnam præbuisset, persuāsīt eī
quod audācia mera esset.

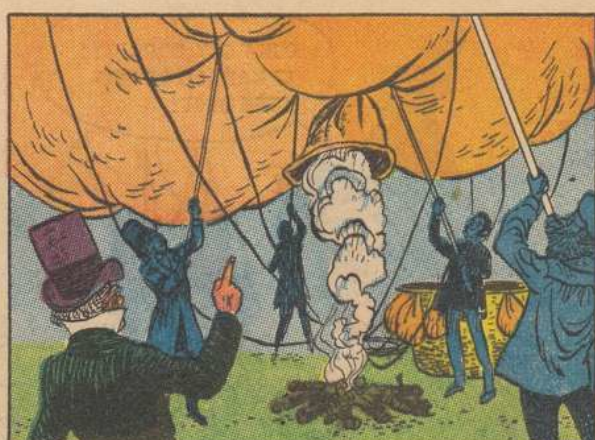
Deinde, leōne grātō rugiente, Ozus implēvit caput terriculī quō scobis vērō vidēbātur, cerebrum autem esse indicābātur.

Et pōnēns cor molle sēricumque intrā lignātōrem stanneum, Dōrotheæ dīxit ipsum eam in āerostātō in Kansiam relātūrum esse.

Třiduō autem opus Ozō Dōrotheæque fuit ut ē sēricīs pannīs cōnsūtīs āerostātum fieret.

Āerostātō tandem factō, magus Ozī iussit id super carbōnēs ārdentēs āere calidō implērī.

Subitō autem āerostātum lēvātum trahēbat canistrum. Cum Dōrothea amīcīs valēte jam dīxisset,...

...tum vērō Tōtus salut ex Dōrotheæ brāchiīs ut fēlem ambulāntem persequerētur. Quod autem citius quam ut Dōrothea illum dētinēret.

Quæ cum suspexit, tum æerostātum, jam suprā capita excelsum, vēlōciter, magō Ozī in canistrō stante, surgēbat.

Quārtō autem minūtō æerostātum magusque Ozī recessū suō, cēteribus vērō impotentibus, minuēbantur.

Lignātor autem stanneus et terriculum Dōrotheam cōsōlābantur dīcentēs fortasse nec æerostātum umquam in Kansiam perventūrum fuisse.

Ipse autem leō, quī quondam timidus fuerat, cōnsiliū cēpit ut, cum mīrum vidērētur, spes Dōrotheæ redintegrārētur.

Vix autem Dōrothea sīmiās volātilēs vocāverat cum ipsæ pervenīrent ut tiāram gerentī magicam obœdīrent.

Dux autem sīmiārum dīxit populum suum ā terrā Ozī discēdere nōn posse. Dōrothea quidem modo nōn flēvit, terriculum autem...

Terriculum autem subitō aliquid cōgitāvit: cūr Dōrothea bonam sāgam austrī nōn vīseret? Nam sīmīæ volātilēs eam illūc gestārent.

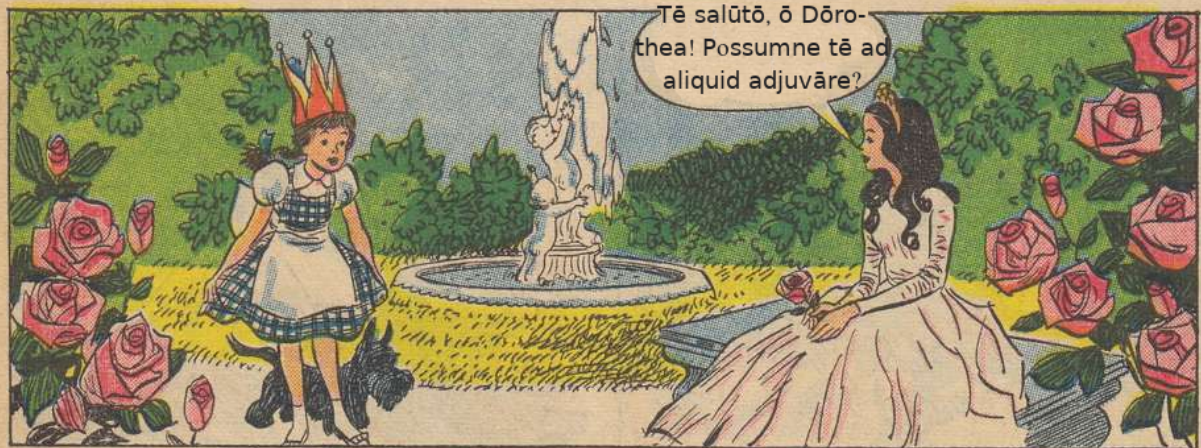
Dorothea autem respondit id vērō bonum cōsiliū esse, ipsam autem sine ūllā morā opus cōnātūrā esse.

Vix autem ista dicta erant cum sīmīæ volātilēs Dōrotheam corripere. Quæ libenter scīvisset quid sī bona sāga nōllet?

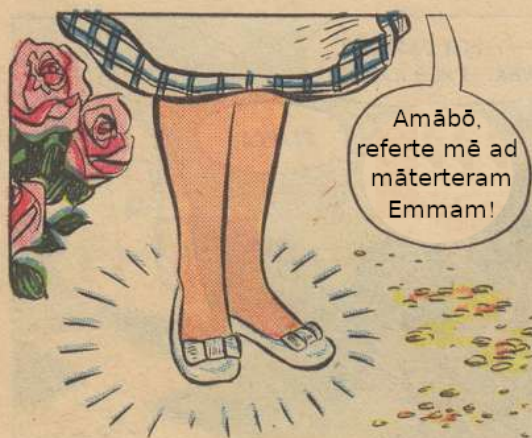
Mox autem, terrā Ozī sub ālīs sīmīārū validīs recēdente, turris ex albō lapide facta ē longinquō apparuit.

Bona autem sāga, quæ virgō venusta erat, statim scīre vidēbātur quis Dōrothea esset et quā dē causā vēnisset.

Glinda bona sâga subrîdêns dîxit solum opus Dôrotheæ esse, calceâmentîs argenteîs cōnflîctîs, optâre sê domum Îre.

Ideô Dôrothea, calceâmentîs argenteîs ter cōnflîctîs, Totêllum amplectêns, ôrâvit.

Tum autem Glinda surgêns Dôrotheam abitûram ôsculâta est. Dîxitque solum opus esse calceâmenta argentea prôgredî trêş gradûş ut eam in Kansiam referrent.

Et tam cito quam quis prôgredî celerêş gradûş trêş possit, illa Tôtusque super herbam campôrûm Kansiæ volvêbantur, nôn longê â novâ mäterteræ Emmæ domû.

Deinde surrêxit ut mäterteram Emmam avunculumque Henrîcum ad sê currentês vidêret. Enimvêro lætitiâ cêpit reditû domum.

Sæpe autem tempore Însequentî Dôrothea nôn potuit quîn sê rogâret utrum umquam magus ad Kansiam pervênisset an quôdammodo ad terram Ozî salvus redîsset.